

- b) även efter den 16 april 2003, då fördraget om Polens anslutning undertecknades, tillämpa regionala restriktioner för arbetstagares tillträde, med stöd av klausulen om skydd för arbetsmarknaden, samt

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- A. Frågan om utstationering av polska arbetstagare som genomför entreprenadarbeten i Tyskland regleras i avtalet om utstationering av arbetstagare från polska företag som genomför entreprenadarbeten, undertecknat av den polska och den tyska regeringen den 31 januari 1990. I tysk förvaltningspraxis har begreppet "företag på andra sidan" i artikel 1.1 i nämnda bilaterala avtal tolkats som att det avser ett "tyskt företag".
- B. Av detta följer att endast tyska företag har kunnat ingå entreprenadavtal enligt det bilaterala avtalet. Företag i andra medlemsstater som velat genomföra entreprenadarbeten i Tyskland har således inte haft något annat val än att öppna en filial i Tyskland. Företag från andra medlemsstater har på grund av detta avskräckts från att utnyttja friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 49 EG genom att ingå entreprenadavtal med polska företag enligt det bilaterala avtalet vad gäller byggen i Förbundsrepubliken Tyskland.
- C. Enligt artiklarna 46 EG och 55 EG kan särskilda diskriminerande regler endast vara motiverade om de syftar till skydda allmän ordning, allmän säkerhet eller folkhälsan. Enligt fast rättspraxis kan allmän ordning endast fungera som skäl enligt artikel 46 EG om det är nödvändigt att bibehålla en diskriminerande åtgärd för att motverka ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som berör ett av samhällets grundläggande intressen.
- D. Kommissionen anser att dessa villkor inte är uppfyllda i förevarande fall. Konventionen kan tillämpas som det är tänkt utan att man begränsar sig till företag som är etablerade i Tyskland, när man vet att samtliga ansökningar i vilket fall som helst måste prövas av tyska myndigheter. Vad avser möjligheten att väcka talan mot uppdragsgivaren vad avser icke inbetalda sociala avgifter och vad gäller olika överträdelser, är det inte frågor som endast rör entreprenadavtal, utan de ingår i det allmänna sammanhanget frihet för företag från andra medlemsstater att tillhandahålla tjänster i Tyskland. Det finns inte heller något som tyder på att en möjlighet för företag från andra medlemsstater att dra nytta av det bilaterala avtalet skulle kunna leda till att anslutningsfördragets övergångsbestämmelser skulle kringgås eller inte kunna tillämpas. I vilket fall som helst utgör oro för att övergångsbestämmelserna kan komma att missbrukas inte ett verkligt och tillräckligt allvarligt hot som berör allmän ordning eller allmän säkerhet som gör det tillåtet att inskränka friheten att tillhandahålla tjänster på ett diskriminerande sätt.
- E. Det framgår redan av ordalydelsen i standstill-klausulen i avdelning 2, punkt 13 i bilaga XII som avses i artikel 24 i anslutningsakten av den 16 april 2003, att skyldigheten att frysa gällande restriktioner är absolut och att varje försämring vad avser polska arbetstagares tillträde den tyska arbetsmarknaden med hjälp av entreprenadavtal är förbjuden. Enligt klausulen om skydd för arbetsmarknaden, som den federala arbetsmarknadsmyndigheten har fortsatt att tillämpa i sin förvaltningspraxis, är entreprenadavtal emellertid i princip inte tillåtna om de berör en myndighet inom vars område den genomsnittliga arbetslösheten de senaste sex månaderna har varit minst 30 procent högre än vad som gäller för Tyskland som helhet. Förteckningen över berörda myndigheter uppdateras varje kvartal. Detta innebär enligt kommissionen att klausulen om skydd för arbetsmarknaden strider mot standstill-klausulen i anslutningsakten genom att nya områden har tagits upp efter den 16 april 2003.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av
Handelsgericht Wien (Österrike) den 11 december 2007 –
Friederike Wallentin-Hermann mot Alitalia – Linee Aeree
Italiane SpA**

(Mål C-549/07)

(2008/C 64/27)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Handelsgericht Wien

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Friederike Wallentin-Hermann

Motpart: Linee Aeree Italiane SpA

Tolkningsfrågor

- 1) Föreligger extraordinära omständigheter i den mening som avses i artikel 5.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91⁽¹⁾, med hänsyn till skäl 14 i förordningen, när en flygning ställs in på grund av ett tekniskt fel på flygplanet, närmare bestämt ett motorfel, och skall de giltiga skäl för inställande som anges i artikel 5.3 i förordningen tolkas i enlighet med bestämmelserna i Montrealkonventionen (artikel 19)?
- 2) För det fall fråga 1 besvaras jakande: När det rör sig om ett lufttrafikföretag som i förhållande till genomsnittet ställer in flygningar på grund av tekniska fel ovanligt ofta föreligger då extraordinära omständigheter i den mening som avses i artikel 5.3 i förordningen bara med anledning av att inställningarna är vanligt förekommande?
- 3) För det fall fråga 1 besvaras jakande: Skall ett lufttrafikföretag anses ha vidtagit alla "rimliga åtgärder" enligt artikel 5.3 i förordningen när det visat att samtliga lagstadgade minimikrav avseende underhåll av flygplan har iakttagits och räcker detta för att befria lufttrafikföretaget från skyldigheten att utge kompensation enligt artikel 5 jämförd med artikel 7 i förordningen?
- 4) För det fall fråga 1 besvaras nekande: Utgör force majeure eller naturkatastrofer, som inte är hänförliga till tekniska fel och därmed ligger utanför lufttrafikföretagets kontroll, extraordinära omständigheter i den mening som avses i artikel 5.3 i förordningen?

⁽¹⁾ EUT 2004, L 46, s. 1.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av
Verwaltungsgerichtshof (Österrike) den 11 december 2007
– Deniz Sahin mot Bundesminister für Inneres**

(Mål C-551/07)

(2008/C 64/28)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof (Österrike)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Deniz Sahin

Motpart: Bundesminister für Inneres

Tolkningsfrågor

- 1) a) Skall artiklarna 3.1 och 6.2 och artikel 7.1 d och 7.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG⁽¹⁾ (nedan kallat direktivet) tolkas så, att de också omfattar familjemedlemmar i den mening som avses i artikel 2.2 i direktivet, vilka har kommit till den mottagande medlemsstaten oberoende av unionsmedborgaren i fråga och först när de kommit dit har blivit anhängiga till eller bildat familj med unionsmedborgaren?
 - b) Om så är fallet, kommer det dessutom an på huruvida familjemedlemmen vistas lagligt i den mottagande medlemsstaten när han blir anhängig eller bildar familj? Om frågan besvaras jakande, är det för laglig vistelse tillräckligt att familjemedlemmen har rätt att vistas i landet enbart genom sin ställning som asylsökande?
 - c) Om det av svaret på frågorna 1 a och 1 b och av direktivet framgår att rätt till uppehållstillstånd inte föreligger för en sådan familjemedlem som "enbart" i egenskap av asylsökande har rätt till vistelse och som har kommit till den mottagande medlemsstaten oberoende av unionsmedborgaren, samt har blivit anhängig till eller bildat familj med unionsmedborgaren först när han kommit dit: Gäller, mot bakgrund av den grundläggande rätten till respekt för familjelivet, trots detta rätt till vistelse med stöd i artiklarna 18 och 39 EG i en situation där familjemedlemmen har vistats i den mottagande medlemsstaten i nästan fyra år och där är gift i ett år med en unionsmedborgare – med vilken han har bott tillsammans i cirka tre och ett halvt år och med vilken han har ett 20 månader gammalt gemensamt barn?
- 2) Utgör artiklarna 9.1 och 10.1 i direktivet hinder för en nationell bestämmelse, enligt vilken en unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är EU-medborgare och som har rätt till vistelse enligt gemenskapsrätten, i synnerhet enligt artikel 7.2 i direktivet, inte kan få uppehållskort ("uppehållskort för en unionsmedborgares familjemedlemmar") enbart av den anledningen att de enligt den lagstiftning som tillämpas i asylfrågor i den mottagande medlemsstaten (tillfälligt) har rätt att vistas i denna stat?

⁽¹⁾ EGT L 158, s. 77.